

og 800 Kr. paa Landet, havde Regeringen foreslaaet 500 Kr. i Kjøbenhavn, 400 i Købstæderne og 300 Kr. paa Landet. Det er altsaa kun stet for at gøre Understøttelserne noget rigeligere, end det var tilfjiget i Regeringsforslaget. I § 4 er det samme Tilfældet. Der ere Summerne til Understøttelse ligeledes hævdede lidt saaledes, at f. Eks. en Enke med 3 Børn, hvis Mand omkommer, vil kunne faa 550 Kr. om Aaret. De øvrige Paragraffer slutte sig væsentlig til Regeringens Forslag, kun med nogle Smaaændringer, som ærede Medlemmer selv let ville finde. Jeg kommer da til § 13, som jeg egentlig allerede har omtalt i Indledningen. Den angaar nemlig den Maade, hvorpaa disse Summer tilvejebringes. Ogsaa i denne Paragraf vil man finde nævnt nogle Tal, nemlig 2,000 Kr. for Kjøbenhavn, 1,500 Kr. for Købstæderne og Handelspladserne og 600 Kr. paa Landet. Det er ligeledes Tal, man har ment, vi videre kunde behandle i Udvalget, hvor man kunde søge at finde den rette Grænse. Naar Tallet er sat saa lavt for Landets Vedkommende, vil det erindres, at paa Landet har man endnu en Bestatning, man ikke har i Købstæderne, nemlig Hartkornskatten. Den er ikke medregnet der, men det har været vor Hensigt, at søge at ramme noget nær den samme Samfundsgrænse, om jeg maa bruge dette Udtryk, saa vel i Købstæderne som paa Landet. Det kan være, at disse Tal kunde være heldigere valgte, og det vil da, haaber jeg, fremgaa af Udvalgets Behandling, saa at man lige saa vel her som ved den anden Paragraf, jeg omtalte, kan komme til at sætte Grænsen saa retfærdig som muligt. Jeg skal slutte dermed, idet jeg anbefaler Forslaget til ærede Medlemmers Besvilje. Jeg har nu her søgt saa kort og saa klart, som det har været mig muligt, at forelægge denne Sag. Jeg har ikke søgt at tale store Ord om den Nød, der findes, og som disse Ulykkestilfælde fremkalde, trods det, at ingen mere end jeg erkender, at den er til Stede, og trods det, at jeg har været Vidne dertil i meget høj Grad. Men jeg haaber, at det, at vi ere fremkomne med dette Forslag, maa give Stødet til, at denne Opgave, der her stilles, maa blive løst i en nær Fremtid til Held for det store arbejdende Samfund, som lider under Forholdene, som de ere i Dødblikket.

Bramsen: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen) gif tilbage til 1891, da denne Sag sidste Gang var for i det høje Ting. Jeg vil tillade mig at gaa endnu noget længere

tilbage, nemlig til Midten af Aaret 1885, da den kongelige Kommission blev nedsat specielt til at gøre Forslag til Ordning af den foreliggende Sag, det vil sige ikke i det Omfang, hvori den her foreligger i Dag, men i et Omfang, som dog omfattes af det Forslag her foreligger i Dag, nemlig Arbejdernes Forsjorgelse efter Ulykkestilfælde under Arbejdet. Naar man paa Forhaand skulde sige, hvad der var denne Kommissions mest nærliggende Opgave, og hvad der maatte blive det sandsynlige Resultat af dens Arbejde, naar det var færdigt, maalede ikke fra andre Lande i Europa god Besledning i saa Henseende, saa meget mere som vor Lovgivning paa dette Omraade ikke i nogen særdeles væsentlig Grad afviger fra den tilsvarende Lovgivning i de Lande, med hvilke vi nærmest pleje at sammenligne os. Tænker man sig de Ulykkestilfælde, som indtræffe, delte i tre Klasser, vil den første komme til at omfatte saadanne Ulykkestilfælde, hvis Aarsag maa tilskrives den paagældende forulykkede selv, og for saa vidt vedkommende er i en andens Tjeneste — som altsaa Opgaven da forelaa for Kommissionen, idet den kun drejede sig om en Arbejder, for saa vidt som han var bestaetiget i en Arbejdsgivers Tjeneste — vil det Tilfælde ogsaa kunne indtræffe, at den paagældende Arbejdsgiver har forstyldt den Ulykke, som har ramt den paagældende. Mellem disse to Pderpunkter, at enten en anden eller at vedkommende selv har forstyldt det Ulykkestilfælde, som er overgaaet ham, ligger imidlertid det aldeles overvejende Antal Tilfælde, de Tilfælde nemlig, hvor man maa sige, at Staden og den Ulykke, der har ramt vedkommende Person, er af hændelig Bestaenighed. Efter vor Lovgivning ramme de økonomiske Følger af en Ulykke i de Tilfælde, hvor Staden har været hændelig, altsaa ikke kan tilskrives nogen, den paagældende forulykkede Person, og det er ogsaa Tilfældet i Arbejdsforholdet. Naar en Arbejder kommer til Stade, og han ikke kan paavise, at en anden Person har forstyldt det, maa han, selv om han kan paavise, at han selv ikke har forstyldt Ulykken, bære ogsaa de økonomiske Følger af sin Vegemsbestaedigelse. Det er dette, som Arbejderkommissionen med Rette betegner som en Uret, det var det, man kunde forudse, vilde blive foreslaaet forandret. Det blev da ogsaa Resultatet af Arbejderkommissionens Arbejde, at man foreslog, at samtlige disse hændelige Ulykkestilfælde, for saa vidt angaar de økonomiske Følger, inden for nærmere i Forslaget fastsatte Begrænsninger, skulde henlægges til de vedkommende Industrier under Løsenet: „Industrien skal forsørge Indu-